

Real life I

Till Herr T & andra

Flectere si nequeo superos, archeronto movebo
Om jag inte kan beveka de högre makterna, sätter jag underjorden i rörelse
Vergilius

Se dig i spegeln, men börja inte att gråta.
Det tjänar faktiskt ingenting till.
Du tror dig ha brutit med verkligheten - gjort uppror mot den,
brutit med konventionerna –
Men håller du inte bara på att förlora dig själv?

För mig finns blott djupare in i mitt öde, säger du.
Livet gör oss alla understundom till förlorare, sa farmor.
Vid närmare eftertanke är livet en enda förlustaffär –
förlorar du inte friheten, så förlorar du hoppet,
illusionerna, tron eller hedern och till sist
- livet självt.

Din själ är fördömd, säger du, mer än fördömd – och du yvas därvid.
Liv är sin egen kontamination, sitt eget bakhåll, säger poeten.
Ödet kan ibland verka obevekligt
som en deklaraionsblankett,
men tomrummen fyller man själv.
Din själ är inte fördömd – vem bryr sig för övrigt om din själ?
Ingen dömer, utom du själv (hemska tanke)

Du har inte mod att ta livet vid hornen –
Så du går i exil -
en självbedövning av lika delar sprit och arbete,
ståkuk och dimslöjor.
Närd av rädsla och storslagna tankar om dig själv
lever du vidare. I ditt inbillade uppbrott, i ditt tänkta -
utanförskap

Ömka inte livet. Lev det, säger poeten.
Du är blott ett ljuvt litet kräk
- med huvudet fullt av originella och banala tankar,
ungefär som vi andra.
Så lev!
Det är faktiskt helt okej. Du är också ett sätt att leva.

Och därute, utanför
i det verkliga ”Utanför” -
Pågår skapelsen. Pågår degenerationen. Alltjämt.
Svåra att skilja åt.
Paradoxen består, och frågorna består -
de också.

Frågorna som kanhända existerar innan du ens uttalat dem.